

ДИВЉИ ЛАБУДОВИ

Био једном један краљ који је имао једанаест синова и једну кћер, Елизу. Пошто је рано остао удовац, краљ се поново ожени, сматрајући да деца не треба да расту без мајке. Али нова краљица је мрзела децу, па је све принчеве претворила у лабудове, а само је Елиза успела да побегне у шуму и да се спасе.

Сиротица је дуго тумарала шумом тражећи своју браћу.

Тако је једнога дана стигла чак до обала Северног леденог мора. Док је ходала уз залив, угледала је једанаест лабудова са круницама на глави како долећу на жало.

„Драга Елиза, то није могуће! Ми смо дању лабудови, а кад сунце зађе поново постајемо људи, па сваке вечери морамо да тражимо ново преноћиште. А ти не можеш да летиш!“ Тада сестрица неутешно заплака.

Не могавши да је оставе саму да тугује, браћа за Елизу направише носиљку коју ће на смену носити у кљуну.

Чим су дотакли земљу, лабудови се претворише у једанаест лепих младића, у којима пресрећна Елиза одмах препознаде своју браћу, па потрча да их загрли. „Мила сестрице!“, повикаше они углас. „Дивно је што те опет видимо! Ускоро ћемо морати на далеки пут преко мора!“ „Поведите и мене“, замоли их девојка.

Пут је био дуг и напоран. Сваке ноћи су морали да траже ново место за одмор. Једне ноћи Елизи се у сну јави добра вила и рече: „Ако желиш да спасеш своју браћу, исплети им хаљине од коприве, али запамти да о томе не смеш ни реч да им кажеш док све не буду готове. Онда им навуци те хаљине и чаролија зле маћехе ће нестати!“ Следећег дана лабудови стигоше до једног острвца и оставише Елизу испред пећине у којој су хтели да се одморе.

